

„Skyttarnar þrjár“: Isabelle, Marie og Jeanne

það. Það var kaldhæðni örlag-anna, að hún, sem hafði aðstoðað svo marga brezka hermenn til að komast úr landi, skyldi loks verða tekin höndum fyrir flóttatilraun, sem hún hafði engan þátt átt í.

Hún var látin í fangelsi, sem Þjóðverjar stjórnuðu sjálfir, — en eftir landgöngu Bandamanna í Norður-Afríku höfðu Þjóðverjar hernumið líka þann hluta Frakklands, sem Vichystjórnin réð áður. Í fangelsinu komst hún í kynni við belgiska konu, sem hafði unnið mikið í þágu andspyrnuhreyfingarinnar. Þær áttu

báðar von á því að verða teknar af lífi, eða fluttar í fangabúðir í Þýskalandi, en þeim tókst að flýja áður. Fyrst leituðu þær skjóls í nunnuklaustri, en héldu síðan til Parísar, og þar komst Suzanne að því, að Paul, maður hennar fyrrverandi, hafði reynt að koma frænkunum þremur á vald Þjóðverja, og hann hafði ekki látið sér það nægja; hann hafði líka rænt öllu lauslegu úr íbúð þeirra, áður en hann hvarf.

Eftir nokkra viðstöðu í París var Suzanne smyglað yfir til Bretlands og þar lét hún óðar skrá sig í herþjónustu. Í Bretlandi kynntist hún ungum Bandaríkjamanni, sem hún giftist síðar, og að lokinni styrjöldinni bjuggu þau fyrst vestan hafs, en eru nú búsett í London. Þau eiga tvo efnilega syni, og nú ber hún nafnið Suzanne Warren.

EN HVAÐ varð um Paul Cole? Og hvað hafði gengið honum til svika sinna? Síðari spurningunni er ekki auðvelt að svara. Svo mikið er þó víst, að hann hafði aldrei verið foringi í brezka hernum, heldur var hann óbreyttur liðsmaður, sem gerðist liðhlaupi við Dunkerque, og kom sér til Parísar. Í upphafi hafði hann að vísu virzt einlægur í stuðningi sínum við Breta og starfsemi hans í neðanjarðarhreyfingunni hafði einkennzt af dirfsku og dugnaði. Hvers vegna hafði hann þá brugðist? Hafði hann bagnað

fyrir hótunum? Eða hafði hann ekki staðigt mútuboð? Úr því verður trúlega aldrei skorið.

En örlög hans eftir handtökuna í Lyon eru á hinn bóginn nokkuð ljós. Þegar Þjóðverjar hernámu Vichy-Frakkland var honum sleppt úr haldi. Á síðustu mánuðum styrjaldarinnar, þegar Bandamenn voru að hefja innrásina í Þýskaland, tókst honum að hverfa, en skömmu síðar skaut honum upp sem „Mason höfuðsmanni“ við ameríska herinn, og þar hlaut hann talsverðar mannvirðingar. Brezka upplýsingaþjónustan hafði smám saman upp á honum, en þegar gerð var tilraun til að handtaka hann, tókst honum enn að komast undan. Hann hélt til Parísar og þar faldi hann sig hjá fimmtugri ekkju, sem vildi allt fyrir hann gera. En nágrönnunum þótti þetta dularfullur maður og grunsamlegur, sem virtist orðinn heimilisfastur í húsinu, en sást aldrei utan dyra fyrr en dimmt var orðið. Þeir gerðu lögreglunni aðvart, og í janúar 1946 komu tveir franskir lögreglumenn honum í opna skjöldu. Er þeir opnuðu dyrnar á herbergi hans, dró hann fram skammyssu, en hann hikaði við að hleypa af, þar sem húsmóðir hans og vinkona gekk fyrir hlaupið, — og áður en hann fengi vörnum við komið, hafði annar lögreglumaðurinn skotið hann til bana.

Paul Cole